

Helligånden er som en bilmotor

Da Jesus forlod jorden ved sin himmelfart, så det ud, som om han forlod sine venner. Men han kom tværtimod endnu nærmere. Når vi har pinse, er det for at markere, at Helligånden billedligt talt flyttede ind hos Jesus' venner. Siden den første pinse er Helligånden flyttet ind hos alle dem, der er døbt.

Helligånden er en del af den treenige Gud. Med Treenigheden er det lidt ligesom solen, der både er lys, energi og varme. Der er én Gud, men alligevel tre: Gud Fader, Guds Søn og Guds Ånd.

Det kan være vanskeligt at få styr på, hvem Helligånden er, men det er heldigvis ikke så vigtigt, hvad vi ved. Det kan sammenlignes med en bilmotor. Selv om vi ikke ved noget om den, kan bilen alligevel køre. Det vigtigste ved Helligånden er, at det er ham, som gør os i stand til at tro på Gud.

Det er også Helligånden, som har inspireret Bibelens forfattere på en helt særlig måde med det, de skulle skrive. Derfor er Bibelen helt igennem Guds ord, selv om den samtidig bærer præg af, at den er skrevet af forskellige mennesker.

Det er gennem det, som står i Bibelen, Helligånden giver os troen. Derfor er det mest naturlige også at bede Helligånden hjælpe os med at læse eller høre Bibelens budskab.

Søren Juul Skovborg

Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK

70 300 150

Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

DOWNLOAD PÅ
Google Play

DOWNLOAD PÅ
App Store

 jesusnet.dk

Hvordan hænger dåb og Helligånden sammen?

Læs svaret på: jesusnet.dk/svar/3915

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

 Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.

ISSN 0901-2362 - 124. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubkjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,

tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord.

Layout: Ben Haman

Jeg gav slip og lukkede Jesus ind

Da Peter sammen med sin kone Ulrika forlod et liv fyldt med stoffer og kriminalitet, fik Ulrika efter et stykke tid interesse for den kristne tro gennem familiens dagplejemor. Peter tøvede med at følge trop, men pludselig en dag lod han paraderne falde

Peter og Ulrika mødte hinanden som 19-årige i et rockerrelateret miljø. Peters storebror var medlem af Hells Angels, så det gav nem adgang til stoffer.

»Vi var involveret i alt muligt, og det gik vildt for sig,« fortæller Peter.

Peter flyttede ind hos Ulrika i et hus på landet. Nogle aftener kørte de ind til byen og handlede med stoffer. En aften kørte de galt, og Ulrika fik et alvorligt piskesmæld i nakken.

»Ulykken fik os til at indse, at det ikke var godt for os at være i det miljø. Så vi tog beslutningen om at droppe ud,« fortæller Ulrika, der i dag stadig kæmper med mén fra ulykken.

Det blev en meget hård tid med afvænnning og omstilling, husker Peter: »Kroppen havde det bare skidt på grund af det hash og de stoffer, vi havde taget. Uroen og tankerne om alt det, vi havde været involveret i, kørte rundt i hovedet.«

Snakkede om tro med dagplejemoren

Efter at have fået barn nummer to flyttede parret til en ny by. Her gik Ulrika hjemme med den mindste og havde god tid til at snakke, når hun afleverede den ældste i dagpleje, og hun og dagplejemoren blev gode venner.

»Hun og hendes mand var pedelpar i missionshuset og boede lige ved siden af, så noget af det første, jeg spurgte om, var: 'Hvad er det for en underlig bygning, og hvorfor er der et kors udenpå?' Det blev starten på rigtig mange snakke,« fortæller Ulrika.

Også hendes mand var meget imødekommende og snakkede godt med Peter. De bød dem begge hjem på besøg, lånte dem kristne bøger og CD'er og inviterede dem med til kristne arrangementer.

»Jeg har slet ikke tal på, hvor mange gange de inviterede Peter og mig med, og vi endte altid med at sige, at vi ikke kunne. Men de blev ved med at invitere os,« siger Ulrika.

Den allerførste gang, Ulrika og Peter tog med til et arrangement – fordi de tænkte, de ikke kunne være andet bekendt – var det i Christianskirken i Aarhus. Den største overraskelse var, at der var så mange andre unge mennesker.

»Vi anede ikke, at der fandtes en kultur med kristne unge. Alle var bare så søde og bød os velkomne,« siger Peter.

Parret var også med til et arrangement kaldet Jesus-fest, hvor de fik rokket endnu mere ved deres fordomme om kristendommen.

»Der var alle mulige forskellige typer – en fyr med hanebam og en med ring i næsen. Vi spurgte: 'Kan man godt se sådan ud og være kristen?'« supplerer Peter.

Gav slip

Efter det begyndte Ulrika at lytte til de kristne CD'er, hun havde lånt. Det talte stærkt til hende, og hun tog med til møder i missionshuset.

»Det var virkelig nogle gode aftener og snakke. Det begyndte at vokse i mig. Men Peter ville ikke med,« fortæller hun.

En aften fik Ulrika ham overtalt til at være med i en bibelstudiegruppe med tre andre par hjemme i deres stue. Han, der stod for aftenen, viste et billede af et menneske, der stod foran evigheden med en afgrund imellem. Jesus' kors dannede en bro over dybet. Samtidig blev der spillet en sang med et omkvæd, der kørte igen og igen: »Nothing can wash away the sin but the blood of Jesus« (Kun Jesus' blod kan vaske synden væk).

Peter sad i en sofa med en bibel i hænderne hele aftenen og sagde ikke noget. Da mødet var slut, rejste Ulrika sig for at følge gæsterne ud, mens Peter blev siddende.

»Bagefter gik jeg ind til ham og sagde vredt: 'Det kan du simpelthen ikke være bekendt! Det er så pinligt, at du ikke engang gad gå med ud og sige farvel,« husker hun.

Han så bare op på hende, mens tårerne trillede ned ad hans kinder. Budskabet havde ramt ham, men han turde ikke lukke det ind, før de andre var gået.

»Jeg havde krampagtigt holdt fast i noget, som jeg egentlig ikke havde lyst til. Den aften blev tingene så forenklede. Jeg tror bare, jeg gav slip og lukkede Jesus ind,« siger han.

*Karin Borup Ravnborg
Artiklen er fra magasinet Tro&Mission
Redigeret af Morten Stubkjær Klausen*